

delse, uanset om spørgsmålet var ledsaget af en skriftlig begrundelse.

På andre områder foresloges en noget videregående begrænsning af de i forretningsordenen fastsatte *taletider* end efter notatet. Til mundtlig fremsættelse af et lovforslag skulle således kun kunne anvendes 10 min. mod hidtil $\frac{1}{2}$ time, og ved almindelige lovforslags 2. behandling foresloges taletiden for ordførere nedsat fra 1 time til $\frac{1}{2}$ time. Også ved de politiske debatter fandtes en stramning af taletidsreglerne ønskelig.

Med hensyn til adgangen til at fremsætte *korte bemærkninger* foresloges forretningsordenens betingelser lempet ud fra den betragtning, at man derved kunne bidrage til at gøre forhandlingerne livligere og overflødig gøre regler — hvorom planer havde været fremme — om replikskifter.

I øvrigt var udkastets ændringsforslag for en stor dels vedkommende overført uændret eller med mindre ændringer fra notatet af 3. december 1964.

Udkastet til betænkning og indstilling nåede ikke at komme til behandling i udvalget, inden folketinget afsluttede sin mødeperiode den 4. juni 1965. Der blev imidlertid på et partiformandsmøde givet tilslutning til at søge arbejdet med sagen tilendebragt i efteråret 1965.“

III. Forespørgsler.

1. Den 28. oktober 1964 anmeldtes i folketinget (F. sp. 352) følgende forespørgsel til *udenrigsministeren* af *Per Federspiel, Poul Møller, Erik Eriksen, Jørgen Jensen, Axel Kristensen, Per Møller, Poul Sørensen* og *Thestrup*:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget vedrørende de europæiske markedsproblemer?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $\frac{29}{10}$ (F. sp. 370).

Forespørgslen foretoges $\frac{12}{11}$ (F. sp. 649 og 718).